

Grunden til dette Misforhold imellem Indtægter og Udgifter var i de første Aar væsentlig en flere Aar igennem varende Tørre og deraf følgende Misvækst, og efter Opstanden i 1878 fornemlig, dels at Udgifterne til Militærvæsenet have overstegede de i sin Tid anslaaede, hvilket ogsaa gælder om Udgifterne til Fattig- og Sundhedsvæsenet, der have været i stadig Stigning, saa vel som om Pensioner til afgaaede Embedsmænd og disses Enter, der paa Budgettet for 1889—90 ere opførte med \$ 11,844.97. Der er ingenfinde gjort noget Forsøg paa at dække Underkuddet ved Paalæg af nye Skatter, idet Administrationen maa have indset, at de paa faste Ejendomme hvilende og øvrige direkte Skatter ikke kunne taale Forhøjelse, og at det samme gælder om de indirekte Skatter. Det bedste Bevis for Rigtigheden af denne Anskuelse er det overordentlige Fald i Priiserne paa Ejendomme paa Den, særlig paa Plantager, der i de senere Aar hyppig ere solgte for under Halvdelen af hvad de indbragte for 15 eller 20 Aar siden.

Det forstaaer sig af sig selv, at det er lidet heldigt, at det Underkud, som Kommunen faaledes i en Aarrække har haft, har maattet dækkes ved Tilskud fra Møderlandet, for at bevirke, at Den fremdeles kunde bestaa som et ordnet Samfund, indtil Kommunen nu skylder henved 2 Millioner Kroner. Denne Tilstand kan ikke andet end vække Kommunens og Kolonialraadets Ansvarligheds- og Selvstændighedsfølelse, og det er i høj Grad ønskeligt, at den ophører, eller med andre Ord, at Kolonialloven forandres saaledes, at der ikke paalægges Kolonialkassen større Byrder end den kan bære.

Medens de tidligere Lovforslag, Ministeriet har forelagt Rigsdagen, fornemlig have indskrænket sig til at foreskrive, at Kolonialkasserne skulle fritages for Udgifterne til Militærvæsenet og militære Pensioner, og disse udredes af Statskassen, gaar det Kolonialraadet nu til Betænkning forelagte Forslag meget videre. Det berører Kolonialraadet Retten til at deltage i den lovgivende Myndighed i Anliggender som ikke ere kommunale, og det tillægger Statskassen omtrent $\frac{3}{4}$ af Kommunens aarlige Indtægter, samtidig med at Statskassen overtager Udgifter til et c. \$ 42,700 større Beløb. Hvor megen Taknemlighed Kommunen end maa føle ved, at Forslaget tillige eftergiver Kolonialkassen dens betydelige Gæld til Statskassen for modtagne Forskud og Laan, skønner Raadet imidlertid ikke rettere end, at Forslaget ved de anførte Bestemmelser gaar videre end fornødent; thi det er efter dets Formening ikke fornødent at kræve de Ofre af Kommunen, som Forslaget vil paalægge denne, men gør ligt at følge det samme Princip som de tidligere Lovforslag, nemlig at fritage Kolonialkassen for at udrede Udgifterne til Militærvæsenet med Tillæg af andre Udgifter til et saadant Beløb, at Kolonialkassen derved bliver i Stand til at afholde de øvrige. Idet Lovforslaget har fraveget det nævnte Princip, vil det tillige i større Udstrækning end fornødent berøve Kommunen en Gang tilstaaede Rettigheder, ja endog give Kolonialraadet mindre Myndighed end Borgerraadet i sin Tid, idet Gouvernementet ifølge Anordningen 9de Maj 1855 alene havde en Tilsynsmyndighed med sidstnævnte Raad, der iøvrigt bestyrede Kommunens Indtægts- og Udgiftsvæsen i det hele. Det bemærkes derhos, at om end Kommunen, hvis Lovforslaget skal blive til Lov, vilde være i Besiddelse af mere Selvstændighed og flere Rettigheder end Kommuner i Møderlandet, for saa vidt Kolonialraadet vilde deltage i den lovgivende Myndighed i kommunale Anliggender, vilde den i andre Retninger være uheldigere stillet end disse Kommuner. De vestindiske Kolonier have nemlig og kunne vel ikke let have nogen Repræsentant paa Rigsdagen, men som et Surrogat dertil tillægger Kolonialloven af 1863 Raadene en, om end ganske vist ikke ubetinget Ret til at afgive Betænkning over Forslag til Love, der vedkomme Derne. Det synes imidlertid, skønt Raadet ikke med Bestemthed tør udtale sig derom, at Lovforslaget vil berøve Derne denne Ret, hvilken det vil forstaaes at der sættes overordentlig Pris paa, særlig for saa vidt angaar Forslag til Love, der sigte til at paalægge nye (direkte eller indirekte) Skatter.

Kolonialraadet skønner dernæst ikke rettere end, at det vil være ugørligt for Kommunen at afholde sine Udgifter af de Indtægter, som Forslaget tillægger den. Herved sigtes ikke saa meget til, at Garantien for Fællessukkerfogerierne vedblivende vil paahvile Kommunen, — skøndt dette Punkt ogsaa bør nævnes —, eftersom Raadet har Anledning til at tro, at Ministeriet vil drage Omsorg for, at Kolonialkassen fritages for Ansvar ifølge denne Garanti. Men allerede ifølge det Forslaget ledsagende Udkast til en eventuel Fordeling af Kolonialkassens Indtægter og Udgifter, som er udarbejdet paa Grundlag af Gennemsnittet i Aarene 1884—85 til 1887—88, er der en Underbalance af \$ 3,622.27; saadant kan ses, vilde Budgettet for 1888—89 give et Underkud af \$ 5,864.85, for 1889—90 af \$ 7,955.85, og der er al Grund til at formode, at der bestandig vil være Underkud, maasse endog stigende. Paa Grund af Forholdenes Natur, idet Ublændinge